

IN MEMORIAM

H. G. Pitsch

Op 20 Februari overleed te Amsterdam, 75 jaar oud, H. G. Pitsch, een vooral in Amsterdamse kringen bekende figuur.

Pitsch studeert aanvankelijk medicijnen, maar gaat spoedig over naar de tandheelkunde, welker studie hij in 1910 voltooit. Reeds dadelijk geeft hij blijk van belangstelling voor de ontwikkeling van onze professie en neemt actief deel aan het verenigingsleven, wat, naast het nodige commissoriale werk, culmineert in het voorzitterschap der Amsterdamsche Tandheelkundige Vereeniging, waartoe hij in 1916 werd verkozen. Wie de oude artikelen uit de dagen van de oprichting der Maatschappij in het Tijdschrift doorbladert vindt hem terug als krachtige deelnemer aan de strijd die daaraan voorafgaat. Ja, zover gaat zijn belangstelling dat hij zich in 1922 voor de zware taak van secretaris der Maatschappij beschikbaar stelt, welke hij ondanks de gebrekkige hulpmiddelen en fondsen waarover men in die dagen beschikte vier jaar vervult. In 1930 doet hij de grote stap, waartoe zijn sterk ontwikkeld sociaal gevoel hem brengt: hij legt een bloeiende praktijk neer om zich, als directeur van de Coöperatieve Kliniek der A.T.V. geheel aan de zorg van mindervermogenen te kunnen wijden. Dat hij daarnaast o.a. in verschillende commissies en in het bestuurswerk der A.T.V. zijn onverflauwde belangstelling blijft tonen spreekt vanzelf, evenzeer als het aanvaarden in later tijd van het bestuurschap van de nieuw op te richten A.T.Z., de combinatie van ziekenfondsen en tandartsen te Amsterdam; waarmee hij andermaal demonstreert naar welk terrein zijn speciale liefde uitgaat.

Ook het Tijdschrift is hem dank verschuldigd. Enige tientallen jaren maakt hij deel uit van het Algemeen Bestuur.

Bij zijn teraardebestelling heeft een groot aantal collega's en vrienden hem de laatste eer bewezen. Maar, geheel overeenkomstig zijn

levenshouding heeft hij ons een afscheidswoord aan zijn graf niet vergund.

P i t s c h was een bijzonder mens. Zijn welhaast spreekwoordelijk geworden ruiterslijkheid en waarheidsliefde deden een niet ingewijde wel eens aan hardheid geloven. Niets was echter minder waar! Deze nobele mens, die er, zoals weinigen, steeds op uit was zichzelf en zijn belangen weg te cijferen, die tot het laatst, ondanks hoge leeftijd en minder goede gezondheid weigerde de taak, die hem en allen die met hem samenwerkten zoveel bevrediging schonk op te geven, was een voorbeeld van plichtsbetrachting, gebaseerd op een zeldzaam idealisme. Wie zich in zijn vriendschap mocht verheugen kon op hem bouwen, geen moeite was hem te groot om anderen te dienen.

Met P i t s c h is wederom voor goed van ons heengegaan een van die pioniers die op zijn wijze heeft bijgedragen tot het optrekken van het gebouw der tandheelkunde in ons land. Dat deze fijnvoelende geest, met zijn burgerzin en zijn streven naar lotsverbetering der minder met aardse goederen bedeelden teleurstellingen niet zijn bespaard gebleven, wie zal zich daar over verwonderen? Maar, hij is steeds zichzelf gebleven, zwijgzaam in het openbaar, wars van elk ijdel vertoon, wars van elke baatzucht. Een uitzonderlijke figuur.

Bij zijn zilveren jubileum in 1935 mochten wij, zo terecht, van hem in het Tijdschrift schrijven: „achter dit kuras klopt een hart van goud”.

Helaas heeft dit hart thans opgehouden te kloppen. Maar zolang het onze klopt, zullen wij hem dankbaar gedenken als een edel mens, een trouw vriend en een voortreffelijk collega.

M-t.